

Birgitha Johansson till minne

Birgitha Johansson, vår vän och arbetskamrat på Släktforskarnas Hus i Leksand under många år, är död. Från starten av ”Huset” 1992 fram till sin pensionering för två år sedan var hon i mångt och mycket den som bland besökare och kursdeltagare kom att förknippas med Släktforskarnas Hus.

Hon var kursledare för nybörjare på väg in i släktforskningens magiska värld och hon vidareutbildade redan inbitna forskare i uttolkandet av kyrkböckernas alla märkliga krumelurer. Om några veckor, första veckan i september, möts den grupp som vi kallar ”evighetskursen” på nytt i Leksand. Det är forskare som Birgitha utbildat i hantverket under 1990-talets andra halva och som fortsätter att träffas varje år för att fördjupa kunskaperna och för att umgås och ha trevligt tillsammans under en höstvecka i Leksand. Den här gången kommer inte Birgitha att vara fysiskt närvarande, men hennes ande kommer att sväva över kursdagarna.

Som handledare i forskarsalen var Birgitha den som oftast fanns till hands och hjälpte till när någon besökare körde fast eller var på väg in på villospår. Åtskilliga släkter har hon kartlagt genom åren, på uppdrag av människor från alla delar av vårt land.

Med de kunskaper hon skaffade sig på landsarkivet i Härnösand och på SVAR i Ramsele innan hon kom till Leksand var hon en auktoritet som man alltid kunde fråga till råds. Vi som jobbat nära henne under ett antal år vet dock att den vanligtvis tålmodiga handledaren också var en mycket temperamentsfull person som det ibland kunde fräsa till om så att man blev riktigt förskräckt. Det var inte alltid som hon censurerade sitt språk men bakom de kärva uttrycken fanns alltid en god vilja och en strävan att kunna hjälpa forskare på den vindlande vägen bakåt i tiden. Märkligt nog var hon inte personligen intresserad av släktforskning trots att hon var så kunnig och under så många år arbetade med att hjälpa andra i deras forskning. Karaktäristisk för Birgitha var den intervju som en entusiastisk radioreporter försökte göra på Släktforskarnas Hus i mitten av nittioalet. Birgitha fick frågan om hur långt hon kommit i sin egen forskning och svarade prompt: *Jag håller inte alls på med sådant. Jag är inte ett dugg intresserad av släktforskning!*

En något snopen reporter skyndade sig att hitta ett annat intervjuobjekt.

Att drabbas av en svår sjukdom året innan man går i pension är ett oblikt öde. Vi har följt Birgithas tuffa kamp under de gångna åren och trodde nog att hon med sin envishet och sitt humör skulle kunna klara även den här utmaningen. När vi i slutet av maj tillsammans firade 10-årsdagen av inflyttningen i de nuvarande lokalerna i Moskogen var hon ännu full av kamplust och planer för framtiden. Men ödet ville annorlunda. Nu har hon fullbordat sin vandring genom kyrkböckernas cykel, från födelse till död och befordrats till ett betydligt mer omfattande arkiv än det som finns på Släktforskarnas Hus.

Vi önskar henne en fridfull vila efter några tuffa år i kamp mot sjukdomen!

För Släktforskarnas Hus, arbetskamraterna genom åren och vännerna i föreningen Dalfolk

Stenåke Petersson